

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 25 października 2022 roku ((...)) Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. ,po rozpatrzeniu wniosku z dnia 30 maja 2022 roku odmówił R. K. prawa do renty rodzinnej po zmarłym 20 marca 2015 roku W. K.. Organ rentowy w uzasadnieniu wskazał, że orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 5 sierpnia 2022 roku nie stwierdzono u wnioskodawcy całkowitej niezdolności do pracy, wobec czego brak jest podstaw do ponownego ustalenia prawa do renty rodzinnej.

(decyzja k. 55 akt o rentę rodzinną ZUS)

Decyzją z dnia 25 października 2022 roku ((...)) Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. po rozpatrzeniu wniosku z dnia 30 maja 2022 roku odmówił R. K. prawa do renty socjalnej. Organ rentowy w uzasadnieniu wskazał, że orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 5 sierpnia 2022 roku nie stwierdzono u wnioskodawcy całkowitej niezdolności do pracy, wobec czego brak jest podstaw do ponownego ustalenia prawa do renty socjalnej.

(decyzja k. 155 akt o rentę socjalną ZUS)

Odwołania od powyższych decyzji wniósł R. K., nie zgadzając się z orzeczeniem komisji lekarskiej ZUS i wydanymi na jej podstawie decyzjami. W ocenie odwołującego, jest on całkowicie niezdolny do pracy. Do odwołania dołączył też dokumentację medyczną dotyczącą jego stanu zdrowia.

(odwołanie k. 3-4 akt VIII U 2363/22)

W odpowiedzi na odwołania organ rentowy wniósł o ich oddalenie, wywodząc jak w uzasadnieniach zaskarżonych decyzji.

(odpowiedź na odwołanie k. 199 akt VIII U 2363/22)

Postanowieniem Sądu z dnia 19 grudnia 2022 roku, sprawy z odwołań od decyzji z dnia 25 października 2022 roku (...) oraz (...) zostały połączone do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia pod sygnaturą VIII U 2363/22.

(postanowienie k. 7 akt VIII U 2364/22)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

R. K. urodził się (...).

(odpis skrócony aktu urodzenia k. 18 akt o rentę rodzinną)

Wnioskodawca legitymuje się wykształceniem średnim. Ukończył XLI Liceum Ogólnokształcące w Ł. w dniu 20 kwietnia 2002 roku.

(świadcstwo ukończenia liceum ogólnokształcącego k. 3-3v. akt o rentę socjalną)

Wnioskodawca jest zaliczony do osób posiadających umiarkowany stopień niepełnosprawności do 31 stycznia 2024 roku. Ustalony stopień niepełnosprawności datuje się od 31 maja 2004 roku. Niepełnosprawność istnieje od 19-tego roku życia (od 2002 roku).

(orzeczenie o stopniu niepełnosprawności z 13 stycznia 2021 roku – k. 220 dokumentacji lekarsko-orzeczniczej ZUS, orzeczenie o stopniu niepełnosprawności z 16 czerwca 2004 roku – k. 19)

Wnioskodawca miał przyznaną rentę socjalną od 1 maja 2004 roku do 31 lipca 2021 roku. Wypłata tej renty została wstrzymana z dniem 1 czerwca 2020 roku z uwagi na zgłoszenie przez wnioskodawcę zamiaru prowadzenia

działalności gospodarczej i osiągnięcia z tego tytułu dochodów. Następnie ZUS wznowił R. K. wypłatę renty socjalnej od 1 sierpnia 2020 roku (wraz z pozostającą z nią w zbiegu rentą rodzinną).

(decyzja z 31 maja 2004 roku – k. 7 akt o rentę socjalną, decyzja z 3 marca 2006 roku – k. 31 akt o rentę socjalną, decyzja z 10 czerwca 2008 roku – k. 47 akt o rentę socjalną, decyzja z 3 marca 2011 roku – k. 43 akt o rentę socjalną, decyzja z 3 czerwca 2011 roku – k. 87 akt o rentę socjalną, decyzja z 6 czerwca 2013 roku – k. 114 akt o rentę socjalną, decyzja z 25 lipca 2016 roku – k. 123 akt o rentę socjalną, decyzja z 29 sierpnia 2018 roku – k. 130 akt o rentę socjalną., wniosek – k. 140 akt o rentę socjalną, notatka służbowa – k. 134 akt o rentę socjalną, decyzja z 29 maja 2020 roku o wstrzymaniu wypłaty renty rodzinnej – k. 135-136v. akt o rentę socjalną, decyzja o wznowieniu wypłaty renty socjalnej – k. 141-142 akt o rentę socjalną)

Następnie, decyzją z 20 października 2021 roku organ ZUS ponownie przyznał R. K. rentę socjalną od 1 listopada 2021 roku do 31 lipca 2022 roku.

(decyzja o przyznaniu renty socjalnej z 18 października 2021 roku – k. 146-147 akt o rentę socjalną)

Wnioskodawca od 20 marca 2015 roku do 31 lipca 2021 roku miał przyznaną rentę rodzinną po zmarłym W. K.. Wymiar przyznanej mu renty był powiększony o rentę socjalną oraz dodatek dla sieroty zupełnej. Wypłata tej renty została wstrzymana z dniem 1 czerwca 2020 roku z uwagi na zgłoszenie przez wnioskodawcę zamiaru prowadzenia działalności gospodarczej i osiągnięcia z tego tytułu dochodów. Następnie ZUS wznowił R. K. wypłatę renty rodzinnej od 1 sierpnia 2020 roku (wraz z pozostającą z nią w zbiegu rentą socjalną).

(decyzja z 18 maja 2015 roku – k. 28-29 v. akt o rentę rodzinną, decyzja z 29 czerwca 2015 r. o przyznaniu dodatku dla sieroty zupełnej – 32-33v. akt o rentę rodzinną, decyzja o ponownym ustaleniu renty rodzinnej z 25 lipca 2016 roku – k. 35-36v. akt o rentę rodzinną, decyzja o ponownym ustaleniu renty rodzinnej z 29 sierpnia 2018 roku – k. 39-40v., pismo – k. 44 akt o rentę rodzinną, notatka służbowa – k. 45 akt o rentę rodzinną, decyzja z 29 maja 2020 roku o wstrzymaniu wypłaty renty rodzinnej – k. 46-47v. akt o rentę rodzinną, decyzja o wznowieniu wypłaty renty socjalnej – k. 141-142 akt o rentę socjalną)

Decyzją z 18 października 2021 roku, ZUS ponownie ustalił R. K. rentę rodzinną od 1 listopada 2021 roku do 31 lipca 2022 roku. Wymiar przyznanej mu renty był powiększony o rentę socjalną oraz dodatek dla sieroty zupełnej.

(decyzja o ponownym ustaleniu renty rodzinnej z 18 października 2021 roku – k. 50-51v. akt o rentę rodzinną)

W dniu 30 maja 2022 roku R. K. złożył wniosek o przedłużenie mu prawa renty socjalnej oraz renty rodzinnej na okres po 31 lipca 2022 roku.

(wniosek o rentę socjalną i rodzinną – k. 150-150v. akt o rentę socjalną)

Lekarz Orzecznik ZUS po dokonaniu analizy przedstawionej dokumentacji rozpoznał u ubezpieczonego schizofrenię paranoidalną (F-20). Orzeczeniem z dnia 8 lipca 2022 roku, Lekarz Orzecznik ZUS uznał, że wnioskodawca nie jest całkowicie niezdolnym do pracy.

(orzeczenie Lekarza Orzecznika ZUS – k. 53 akt ZUS o rentę rodzinną, opinia lekarska Lekarza Orzecznika ZUS – k. 221 dokumentacji orzeczniczo-lekarskiej ZUS)

W dniu 22 lipca 2022 roku R. K. wniósł sprzeciw od orzeczenia Lekarza Orzecznika ZUS wskazując, że jest osobą zdiagnozowaną wielokrotnie ze schizofrenią paranoidalną, przyjmującą kilka leków, osłabioną i nieczującą, by mógł podjąć pracę. Wnioskodawca wskazał także, że jego próby podjęcia pracy skończyły się pobytem w szpitalu psychiatrycznym. Do sprzeciwu dołączył niezależną wcześniej dokumentację medyczną. Wnioskodawca wniósł o rozpoznanie jej sprawy przez Komisję Lekarską ZUS.

(sprzeciw – k. 224-224v. dokumentacji orzeczniczo-lekarskiej ZUS)

Komisja Lekarska ZUS po dokonaniu analizy dokumentacji medycznej, rozpoznała u wnioskodawcy schizofrenię paranoidalną (F-20). Komisja Lekarska orzeczeniem z dnia 5 sierpnia 2022 roku uznała, że wnioskodawca nie jest całkowicie niezdolny do pracy.

(orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS – k.152-152v. akt ZUS o rentę socjalną, opinia lekarska Komisji Lekarskiej ZUS – k. 225-226 dokumentacji orzeczniczo-lekarskiej ZUS)

Mając na względzie orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 5 sierpnia 2022 r., decyzją z dnia 25 października 2022 roku ((...)) Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. odmówił R. K. prawa do renty rodzinnej po zmarłym 20 marca 2015 roku W. K..

(decyzja k. 55 akt o rentę rodzinną ZUS)

Z uwagi na treść Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 5 sierpnia 2022 r., decyzją z dnia 25 października 2022 roku ((...)) Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. odmówił R. K. także prawa do renty socjalnej.

(decyzja k. 155 akt o rentę socjalną ZUS)

Biegły neuropsycholog, na podstawie analizy akt sprawy, wyników badania psychologicznego oraz obserwacji zachowania, stwierdził u R. K. osłabienie sprawności procesów poznawczych na skutek rozpoczynających się zmian organicznych w ośrodkowym układzie nerwowym, tzw. defekt psychotyczny, cechy osobowości schizoidalnej z objawami znacznie obniżonego nastroju, zachowane tendencje do urojeń religijnych. Biegły wskazał, że stwierdzone zaburzenia w funkcjonowaniu psychicznym w znacznym stopniu zaburzają codzienne funkcjonowanie badanego.

(pisemna opinia biegłego neuropsychologa dr. L. S. – k. 207-208)

Z psychiatrycznego punktu widzenia u wnioskodawcy stwierdza się schizofrenię paranoidalną. Cierpi on na znaczne zaburzenia w codziennym funkcjonowaniu, znacznie obniżony nastrój, z zachowaną tendencją do urojeń religijnych i wieloletnim procesem schizofrenicznym z potrzebą wielokrotnych hospitalizacji psychiatrycznych. Ze względu na schorzenie wnioskodawcy, należy uznać go za całkowicie niezdolnego do pracy zarobkowej na okres 2 lat (od daty wygaśnięcia ostatniego orzeczenia ZUS o całkowitej niezdolności do pracy) z powodu utraty zdolności do wykonywania jakiegokolwiek pracy. Niezdolność do pracy powstała u wnioskodawcy przed 18 rokiem życia. U wnioskodawcy nie stwierdzono naruszenia sprawności organizmu w stopniu powodującym konieczność stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innej osoby w zaspokojeniu podstawowych potrzeb życiowych oraz niezdolność do samodzielnej egzystencji.

(opinia biegłego psychiatry lek. med. G. P. k. 227-230)

Powyższych ustaleń Sąd Okręgowy dokonał na podstawie zgromadzonych dokumentów w aktach sprawy, w aktach rentowych oraz opinii biegłych z zakresu: neuropsychologii oraz psychiatrii. Opinie te są wiarygodne i zostały sporządzone przez biegłych o specjalności właściwej z punktu widzenia schorzeń, na które cierpi wnioskodawca, w oparciu o analizę przedłożonej dokumentacji lekarskiej, a biegły z zakresu neuropsychologii – również w oparciu o bezpośrednie badanie wnioskodawcy. Biegli określili schorzenia występujące u badanego i ocenili ich znaczenie dla jego zdolności do pracy oraz zdolności do samodzielnej egzystencji, odnosząc swą ocenę do kwalifikacji zawodowych wnioskodawcy. W ocenie Sądu, złożone do sprawy opinie nie zawierają żadnych braków i wyjaśniają wszystkie okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia sprawy. Zdaniem Sądu, opinie biegłych są rzetelne, sporządzone zgodnie z wymaganiami fachowości i niezbędną wiedzą w zakresie stanowiącym ich przedmiot. Wynikające z nich wnioski są logiczne i prawidłowo uzasadnione.

Dowód z opinii biegłego ma szczególny charakter, a mianowicie korzysta się z niego

w wypadkach wymagających wiadomości specjalnych. Do dowodów tych nie mogą więc mieć zastosowania wszystkie zasady o prowadzeniu dowodów, a w szczególności art. 217 § 1 k.p.c. W konsekwencji nie można przyjąć, że Sąd obowiązany jest dopuścić dowód z kolejnych biegłych w każdym wypadku, gdy złożona opinia jest niekorzystna dla strony. Sąd ma obowiązek dopuszczenia dowodu z opinii kolejnych biegłych lub z opinii instytutu, jedynie wtedy gdy zachodzi tego potrzeba, a więc wówczas, gdy opinia złożona już do sprawy zawiera istotne braki, względnie też nie wyjaśnia istotnych okoliczności (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 1974r. II CR 817/73, nie publ).

W ocenie Sądu powołane opinie, na podstawie których Sąd ustalił stan faktyczny sprawy nie zawierały braków i wyjaśniły istotne okoliczności sprawy. Opinie te były spójne, logiczne i odpowiadały zakreślonej tezie dowodowej.

Podkreślenia nadto wymaga, że żadna ze stron nie zgłosiła zastrzeżeń do opinii biegłych. Nie ma więc zdaniem Sądu podstaw do tego by podważać wiarygodność i moc dowodową opinii biegłych, a kwestia zdolności do pracy odwołującego się została dostatecznie wyjaśniona.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 148¹ kpc, sąd może rozpoznać sprawę na posiedzeniu niejawnym, gdy pozwany uznał powództwo lub gdy po złożeniu przez strony pism procesowych i dokumentów, w tym również po wniesieniu zarzutów lub sprzeciwu od nakazu zapłaty albo sprzeciwu od wyroku zaocznego, sąd uzna – mając na względzie całokształt przytoczonych twierdzeń i zgłoszonych wniosków dowodowych – że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne. Rozpoznanie sprawy na posiedzeniu niejawnym jest niedopuszczalne, jeżeli strona w pierwszym piśmie procesowym złożyła wniosek o przeprowadzenie rozprawy. Na mocy ww. przepisu Sąd wydał wyrok na posiedzeniu niejawnym. Zgromadzony materiał dowodowy nie był kwestionowany przez strony postępowania, które nie wnosiły również o przeprowadzenie jakichkolwiek dowodów na rozprawie. W związku z tym Sąd nie znalazł podstaw do rozpoznania sprawy na posiedzeniu jawnym.

Odwołania są zasadne.

Zgodnie z art. 4 ust. 1 ustawy z 27 czerwca 2007 roku o rencie socjalnej (tekst jedn. Dz. U. z 2023 r. poz. 2194 ze zm.), renta ta przysługuje osobie pełnoletniej całkowicie niezdolnej do pracy z powodu naruszenia sprawności organizmu, które powstało:

- 1) przed ukończeniem 18. roku życia;
- 2) w trakcie nauki w szkole lub w szkole wyższej - przed ukończeniem 25. roku życia;
- 3) w trakcie kształcenia w szkole doktorskiej, studiów doktoranckich lub aspirantury naukowej.

Z kolei zgodnie z ustępem 2. Powyższego artykułu, osobie, która spełnia warunki określone w ust. 1, przysługuje: renta socjalna stała - jeżeli całkowita niezdolność do pracy jest trwała albo

renta socjalna okresowa - jeżeli całkowita niezdolność do pracy jest okresowa.

Z kolei na mocy art. 67 ust. 1 pkt. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz.U. z 2023 r. poz. 1251) do renty rodzinnej uprawnieni są (...) spełniający warunki określone w art. 68-71 dzieci własne, dzieci drugiego małżonka oraz dzieci przysposobione.

W myśl art. 68 ust. 1 dzieci własne, dzieci drugiego małżonka i dzieci przysposobione mają prawo do renty rodzinnej:

- 1) do ukończenia 16 lat;
- 2) do ukończenia nauki w szkole, jeżeli przekroczyły 16 lat życia, nie dłużej jednak niż do osiągnięcia 25 lat życia (...);

3) bez względu na wiek, jeżeli stały się całkowicie niezdolne do pracy oraz do samodzielnej egzystencji lub całkowicie niezdolne do pracy w okresie, o którym mowa w pkt 1 lub 2.

Zgodnie z treścią art. 65 ust. 1 renta rodzinna przysługuje uprawnionym członkom rodziny osoby, która w chwili śmierci miała ustalone prawo do emerytury lub renty z tytułu niezdolności do pracy lub spełniała warunki wymagane do uzyskania jednego z tych świadczeń.

Stosownie do ust. 2 omawianego przepisu przy ocenie prawa do renty przyjmuje się, że osoba zmarła była całkowicie niezdolna do pracy.

W niniejszej sprawie kwestią sporną była okoliczność, czy wnioskodawca jest osobą całkowicie niezdolną do pracy. Okoliczność ta bowiem stanowi niezbędną przesłankę do przyznania R. K. zarówno prawa do renty socjalnej, jak i prawa do renty rodzinnej po zmarłym ojcu.

W myśl art. 12 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu, przy czym całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy, natomiast częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Przy ocenie stopnia i przewidywanego okresu niezdolności do pracy uwzględnia się stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne. (art. 13 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS).

Stosownie zaś do brzmienia art. 13 ust. 5 analizowanej ustawy w przypadku stwierdzenia naruszenia sprawności organizmu w stopniu powodującym konieczność stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innej osoby w zaspokajaniu podstawowych potrzeb życiowych orzeka się niezdolność do samodzielnej egzystencji.

Dokonując analizy pojęcia „całkowita niezdolność do pracy” należy brać pod uwagę zarówno kryterium biologiczne (stan organizmu dotkniętego schorzeniami naruszającymi jego sprawność w stopniu powodującym całkowitą niezdolność do jakiegokolwiek pracy), jak i ekonomiczne (całkowita utrata zdolności do zarobkowania wykonywaniem jakiegokolwiek pracy). Osobą całkowicie niezdolną do pracy w rozumieniu art. 12 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS jest więc osoba, która spełniła obydwa te kryteria, a więc jest dotknięta upośledzeniem zarówno biologicznym, jak i ekonomicznym.

[tak: wyrok SN z 21.12.2004 r., I UK 28/04, LEX nr 979161]

Jak z kolei stanowi art. 12 ust. 2 i 3 ustawy o rencie socjalnej, w przypadku gdy rentę rodzinną wypłaca jednostka organizacyjna Zakładu wskazana przez Prezesa Zakładu, rentę socjalną przyznaje i wypłaca ta jednostka. W przypadku gdy uprawnienia do renty rodzinnej lub świadczenia pieniężnego, o którym mowa w art. 9 ust. 1, zostały ustalone przez organ emerytalno-rentowy, organ ten ustala, w drodze decyzji, wysokość renty socjalnej, wypłaca tę rentę, a w przypadku określonym w art. 9 ust. 2 odmawia wypłaty renty socjalnej lub wstrzymuje wypłatę tej renty.

Z dokonanych na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego, ustaleń, a w szczególności z opinii biegłych specjalistów z zakresu: neuropsychologii oraz psychiatrii wynika jednoznacznie, że zostały spełnione warunki do zmiany zaskarżonej decyzji i przyznania odwołującemu prawa do renty socjalnej oraz renty rodzinnej, gdyż stwierdzone u wnioskodawcy schorzenia powodują u niego całkowitą niezdolność do pracy.

W badaniu sądowo – psychiatrycznym stwierdzono u wnioskodawcy schizofrenię paranoidalną. Cierpi on na znaczne zaburzenia w codziennym funkcjonowaniu, znacznie obniżony nastrój, zachowaną tendencją do urojeń

religijnych, wieloletni proces schizofreniczny z potrzebą wielokrotnych hospitalizacji psychiatrycznych. Z powodu zdiagnozowanej u niego choroby, należy uznać, że jest on całkowicie niezdolny do pracy na okres 2 lat.

Co więcej z opinii biegłego psychiatry wynika, że niezdolność do pracy powstała u wnioskodawcy przed 18 rokiem życia, co daje podstawę do przyjęcia, że w przypadku wnioskodawcy została spełniona przesłanka przyznania renty socjalnej z art. 4 ust. 1 pkt. 1 ustawy o rencie socjalnej, a także przesłanka przyznania mu renty rodzinnej z art. 68 ust. 1 pkt 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Skoro bowiem niezdolność powstała przed 18 rokiem życia, to musiała ona powstać również przed ukończeniem przez wnioskodawcę nauki w szkole, co nastąpiło, gdy R. K. miał lat 19. Na podstawie opinii biegłego Sąd ustalił także, że ze względu na schorzenie wnioskodawcy, należy uznać go za całkowicie niezdolnego do pracy zarobkowej na okres 2 lat z powodu utraty zdolności do wykonywania jakiejkolwiek pracy – wobec tego w tym okresie przysługuje mu prawo zarówno do renty socjalnej, jak i renty rodzinnej. U wnioskodawcy nie stwierdzono naruszenia sprawności organizmu w stopniu powodującym konieczność stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innej osoby w zaspokojeniu podstawowych potrzeb życiowych oraz niezdolność do samodzielnej egzystencji.

Zaznaczyć w tym miejscu należy, że sposób motywowania oraz stopień stanowczości wniosków wyrażonych w opinii biegłego jest jednym z podstawowych kryteriów oceny dokonywanej przez Sąd, niezależnie od kryteriów zgodności z zasadami wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego oraz podstaw teoretycznych opinii.

[tak: SN w postanowieniu z 27.11.2000 r., I CKN 1170/98, OSNC 2001 nr 4 poz. 84]

Podkreślić także należy w tym miejscu, że przy ocenie biegłych lekarzy Sąd nie może zająć stanowiska odmiennego, niż wyrażone w tej opinii, na podstawie własnej oceny stanu faktycznego.

[tak: wyrok SN z 13.10.1987 r., II URN 228/87, (...)]

Mając powyższe na uwadze, wobec stwierdzenia u wnioskodawcy całkowitej niezdolności do pracy, decyzja odmawiająca R. K. prawa do renty rodzinnej oraz renty socjalnej nie jest prawidłowa i należało ją zmienić, przyznając wnioskodawcy rentę socjalną oraz rentę rodzinną w okresie od 1 sierpnia 2022 roku do 31 lipca 2024 roku, a więc na okres 2 lat (okres całkowitej niezdolności do pracy – zgodnie z opinią biegłego psychiatry).

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Okręgowy w Łodzi na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżone decyzje organu o znakach (...) oraz (...), orzekając jak w sentencji.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi organu ZUS, wypożyczając akta ZUS

20.11.2023 r.